

Αρχιερατική Θεία Λειτουργία επί τη μνήμη του Αγίου Νικολάου του Κοκοβίτη στο Πολυδένδρι

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε χθες και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό του Αγίου Αθανασίου στο Πολυδένδρι επί τη μνήμη του περάσματος του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού από το χωριό αλλά και την μνήμη του Αγίου Νικολάου του Κοκοβίτη ο οποίος μαρτύρησε το 1822 στον Χαλασμό της Νάουσας και καταγόταν από το Πολυδένδρι.

Δίπλα στο Ναό βρίσκεται το δένδρο κάτω από το οποίο ο Άγιος Κοσμάς τοποθέτησε σιδερένιο σταυρό ο οποίος βρέθηκε πριν μερικά χρόνια και φυλάσσεται στην Ιερά Μητρόπολη μας.

Για τις φωτογραφίες πατήστε [εδώ](#)

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου :

Τιμούμε σήμερα, όπως και κάθε χρόνο τέτοια ημέρα στην ένορία σας, τον συντοπίτη σας άγιο Νικό-λαο τον ράπτη, έναν άγιο νεομάρ-τυρα, πού μαρτύρησε, όπως όλοι γνω-ρίζετε, στον χαλασμό της Να-ούσης, μαζί με τούς άλλους δύο χιλιάδες περίπου νεομάρτυρες της πόλεως.

Τιμούμε όμως συγχρόνως και έναν ακόμη άγιο και νεομάρτυρα, τον άγιο ιερομάρτυρα και ίσαπό-στο-λο Κοσμά τον Αίτωλό, ο οποίος πέρασε από τον τόπο αυτό και δί-δα-ξε την πίστη στον Χρι-στό, δίδα-ξε τον λόγο του, συμβούλευσε τούς πατέρες μας και ενίσχυ-σε την πίστη τους σέ χρόνια δύ-σκολα, σέ χρόνια σκοτεινά, σέ εποχή κατά την οποία ή πίστη αλλά και ή έθνική τους ιδιοπροσωπία κιν-δύ-νευε εξαιτίας του άλλοθρήσκου κα--τα-κτητού.

Και είναι αλήθεια ότι τό πέ-ρασμα του άγίου Κοσμά του Αί-τωλου από την περιοχή μας αλλά και από όλη σχεδόν την Μακεδονία και την Ή-πειρο αναπτέρωσε τό ήθικό του ύποδούλου Έλληνισμού και τούς στή-ριξε στην πίστη, έτσι ώστε, όταν κάποιοι από αυτούς, όπως ο άγιος Νικόλαος ο Κοκοβίτης, βρέ-θη-καν ενώπιον της προκλήσεως ή νά άρνηθουν την πίστη στον Χρι-στό και νά γίνουν Μωαμεθανοί ή νά θυσιάσουν τή ζωή τους, αυτοί δέν δίστασαν νά όμολογήσουν ότι «χριστιανός γεννήθηκα και χρι-στιανός θά πεθάνω».

Και ένας από αυτούς, θά μπορού-σαμε νά ποϋμε, ήταν και ο άγιος Νικόλαος, ο συντοπίτης σας, ο όποι-ος μεγάλωσε μέ την ανάμνη-ση του κηρύγματος και της διε-λεύ-σεως του άγίου Κοσμά από αυτόν τον τόπο. Και μπορεί νά μήν τον γνώρισε προσωπικά, ή ζωντανή του ανάμνηση και όσα άκουσε για τή ζωή και τή διδασκαλία του, τον έκαναν νά μήν δειλιάσει ενώπιον του Λουμπούτ πασά, αλλά νά έπα-ναλάβει και αυτός θαρραλέα την ίδια όμολογία και νά υπο-μεί-νει μέ καρτερία τό μαρτύριο.

Και ακόμη τό δικό του μαρτύριο έγινε άφορμή για νά σταματήσει ή σφαγή των χριστιανών, αλλά και απέδειξε μέ τό θαϋμα πού συνέβη και έκανε τον σκληρό δυνάστη νά τρομάξει, ότι ή πίστη των χρι-στι-α-νών ήταν ή άληθινή πίστη, ήταν ή πίστη στον άληθινό Θεό.

Και αυτή ή πίστη του άγίου Νι-κολάου, αυτή ή πίστη πού δίδαξε στό Πο-λυδένδρι και σέ όλη σχεδόν την Ελλάδα ο άγιος Κοσμάς είναι ό,τι πιο πολύτιμο έχουμε. Είναι ο θη--σαυρός όχι μόνο της Έκκλη-σίας μας αλλά και του Έθνους μας. Γιατί είναι ένας θησαυρός πνευμα-τικός, ένας θησαυρός πού δέν φθεί--ρεται, ένας θησαυρός πού δέν εξαντλείται, αλλά πλουτίζει όσους τον έχουν, είτε είναι πτωχοί είτε είναι

πλούσιοι κατά κόσμον· εἴτε εἶναι σοφοί εἴτε εἶναι ἀγράμματοι· εἴτε εἶναι ἄρχοντες εἴτε εἶναι ἀπλοὶ καὶ ταπεινοὶ ἄνθρωποι, ὅπως ἦταν ὁ ἅγιος Νικόλαος πού ἦταν ράπτης τό ἐπάγ-γελμα.

Καί αὐτό γιατί ἡ πίστη εἶναι ἕνας πλοῦ-τος, εἶναι ἕνας θησαυρός πού μᾶς χαρίζεται ἀπό τόν Θεό καί κα-νεῖς δέν μπορεῖ νά μᾶς τόν ὑφαρ-πάσει, ἐάν ἐμεῖς δέν θελή-σουμε νά τόν προδώσουμε καί νά τόν ἀρνη-θοῦμε.

Καί ἔχουμε εὐθύνη γι' αὐτόν τόν θησαυρό τῆς πίστεως στόν Χριστό. Γιατί, ἐάν ἐμεῖς τόν κατέχουμε σή-μερα, τόν κατέχουμε χάρη στους ἁγίους μας, χάρη στό μαρ-τύριο καί τή θυσία τοῦ ἁγίου Κο-σμά τοῦ Αἰ-τωλοῦ, τοῦ ἁγίου Νικο-λάου τοῦ Κοκοβίτη καί ὅλων τῶν ἄλλων ἁγίων μαρ-τύρων καί νεο-μαρ-τύ-ρων, πού θυσιάσθηκαν, πού μαρ-τύ-ρησαν γιά νά μπορούμε ἐμεῖς νά πιστεύουμε στόν Χριστό.

Γι' αὐτό καί ἔχουμε εὐθύνη νά δια--τηροῦμε τήν πί--στη πού μᾶς κλη---ρο-δό-τησαν οἱ ἅγιοί μας. Ἔ-χουμε εὐθύνη νά τήν διατη-ροῦμε καί νά τήν αὐξάνουμε μέσα στήν ψυχή μας, ἰδι-αι-τέ-ρως στήν ἐποχή μας, στήν ὁποία μπορεῖ νά μήν πολεμᾶται εὐθέως ἡ πίστη, ἀλλά πολεμᾶται ἔμμεσα, πολεμᾶται ὕπου-λα, καί πολλοί εἶναι ἐκεῖνοι πού ἀγωνί-ζο-νται νά τήν ξερρι-ζώ-σουν ἀπό τίς ψυ-χές τῶν ἀνθρώ-πων μέ κάθε τρόπο.

Ἀνεξάρτητα ὅμως ἀπό ὅ,τι συμ-βαίνει γύρω μας, ἐμεῖς θά πρέπει νά παραμέ-νου-με ἐδραῖοι καί ἀμε-τα-κίνητοι, γιατί ἡ πίστη εἶναι ὁ θη--σαυρός μας, ἀλλά εἶναι συγχρό-νως καί ἡ ἀσφαλὴς καί βεβαία ἄγ-κυρα τῆς ζωῆς καί τῆς ὑπάρ-ξεώς μας, στήν ὁποία μπορούμε νά στη-ριζόμεθα γιά νά μήν βυθι-σθοῦ-με στό πέλαγος τῆς ζωῆς, καί ἡ ὁποία θά μᾶς βοη-θήσει, διά πρε-σβειῶν τοῦ ἁγίου ἱερομάρ-τυρος καί ἰσα-πο-στόλου Κοσμά τοῦ Αἰ-τω-λοῦ καί τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Νι-κολάου τοῦ Κοκοβίτη, νά ὑπερ-βοῦ-με τίς δυσκολίες πού ἀντιμε-τω-πίζουμε καί νά συνεχίσουμε τήν πορεία μας κοντά στόν Χριστό καί τήν Ἑκ-κλη-σία, γιά νά κληρο-νο-μή-σου-με καί ἐμεῖς τήν αἰ-ώ-νια μα-κα-ριό-τητα πού καί ἐκεῖνοι ἀπο-λαμ-βά-νουν.